reacties op mijn Facebook berichten van 20 en 21 oktober 2018

Mijn moeder voelt zich afschuwelijk en onbegrepen door de medicijnen en het alleen achtergelaten zijn in een verzorgingshuis.

Leonoor het is een afschuwelijke en bijna Kafkaiaanse situatie waarin jullie verkeren. Je vader en andere naasten staan niet open voor overleg en het feit dat je moeder ergens verblijft waar ze niet wil zijn zonder uitzicht om daar weg te kunnen, lijkt me afschuwelijk en eigenlijk ook niet echt goed voor te stellen. Erg genoeg om bijna je verstand bij te verliezen. Ze zit vast en opgesloten, en jij als dochter krijgt allerlei restricties opgelegd in het contact hebben en het bezoeken van je moeder. Terwijl je moeder je graag wil zien en blij is met je aanwezigheid. En ik zie en lees ook wat een impact dat heeft op jouw leven en dat van je huisgenoten. Al die zorgen. Potverdorrie dat zou toch niet nodig moeten zijn.

Ook over de paracetamol, dat hoort natuurlijk te stoppen nu ze die zwaardere pijnstillers krijgt. Ik wilde dat nog aan je vragen, maar je laat nu zelf weten dat dat gewoon doorgaat. Ik hoop dat je moeder de kracht vindt / gaat vinden om daar NEE tegen te zeggen. Ik snap dat dat niet eenvoudig is want ze ondervindt vast veel emotionele druk om haar medicatie wel in te nemen. Ga daar na zoveel jaar dan nog maar eens tegenin. Ik gun het niemand. Zorg ook goed voor jezelf en neem voldoende rust want je neemt erg veel verantwoordelijkheid op je en bent zo hard aan het werk voor anderen. Ik begrijp het echt, of probeer het te begrijpen en me in te leven in jouw/ jullie situatie en ik zou ook keihard blijven knokken voor mijn moeders welzijn, ook al zou de hele wereld daar anders tegen aan kijken. Ik gun je moeder een contactvolle, harmonieuze 'oude dag' waarin ze serieus en met respect wordt behandeld in overeenstemming met het leven dat ze geleid heeft en waar ze belang aan hecht(te) en waar zij voor heeft gestreden. Het allerbeste, voor jou en ook voor de mensen om je heen, en voor een spoedig herstel van Marthe.

Weet wat je door maakt. Zoals je weet heb ik het zelfde gehad met mijn moeder. Maar zij had het geluk dat ze haar leven in mijn handen had gelegd. En dit bij de notaris en artsen vast had laten leggen. Ik kom uit een gezin van 6. Alle andere 5 wilden haar aan de morfine hebben wat zij beslist niet wou. Ik kon dit tegen houden omdat ik als enige gemachtigd was de beslissingen die genomen werden door mij goed gekeurd moesten worden. Toen ze in het zieken huis lag was ik elke dag van 11:00 tot 23:00 daar om zelf haar te verzorgen en ze nam nooit iets in als ik er niet was.

Soms was ik net thuis dan kon ik ‘s nachts ook weer terug omdat er wat was. En ik kreeg daar totaal geen tegen werking ze vonden het fijn dat ik zoveel uit handen nam waar zij de tijd niet voor hadden.

Leonoor van Beuzekom respect❤ ga zo door, doe wat je kan doen
Het is te bizar voor woorden wat ze allemaal maar met je kunnen doen als je in een verzorgingshuis terecht komt En dan ook nog eens 12 uur aan je lot wordt overgelaten voor je je bed uit mag Schandalig

Medisch handelen maakt meer doden dan ziektes doen, maar in een verpleeghuis is het überhaupt niet mogelijk dat je daar een vinger tussen krijgt, daar zijn de artsen de baas, en de verpleegkundigen en de directeur, en als familie en als patiënt heb je totaal geen autonomie meer. Ook heel verdrietig trouwens...maar fijn dat je met zoveel liefde voor je moeder zorgt...meer, veruit meer, dan de gemiddelde mens in een verzorgingstehuis krijgt.

Sterkte, wat een leed, en voor een groot deel veroorzaakt door overheid en instanties en gezondheidszorg ook nog...het is ook niet makkelijk om te overleven in deze gestoorde maatschappij, als je WEL ziet wat er niet klopt en het WEL goed wil doen. Ik heb geleerd om niet meer als een Don Quichot te vechten tegen windmolens. Mijn moeder gaat ook aan medicijnen en stress ten onder, mijn vader kan het niet aan en het lijkt er zelfs op dat er een moment komt dat hij haar fysiek gaat mishandelen, maar tegelijk willen ze niet luisteren en geloven ze de witte jas, staat de koelkast nog vol met becel en hebben ze nog steeds een magnetron...wat kan ik nog doen, behalve hier aan op branden? Het klinkt of het moment bij jullie is aangebroken om voor jezelf te gaan zorgen en een beetje de gekke wereld maar de gekke wereld te laten....sterkte met alles en met het verlies (van je zus en huisgenote)!

Dank je wel Sophie voor het delen van jouw wel heel herkenbaar en vergelijkbaar verhaal. Je kan zeggen dat mijn moeder door het onvermogen van mijn vader en zijn ongeduld nu aan de medicijnen zit en blijft en zelfs morfine krijgt omdat ze voor hem te lastig is. liever morfine dan haar pijn serieus nemen en zien dat het emotionele pijn is, omdat ze zich afschuwelijk voelt. Weg van huis is al traumatisch, maar dan nog in een omgeving met mensen die allemaal de weg kwijt zijn en de hele dag niets zeggen is helemaal om wanhopig van te worden.

Niemand praat serieus met mijn moeder, ze wordt helemaal niet gezien, dement verklaard. Bijna te vergelijken met iemand die in coma ligt en achteraf alles blijkt te hebben gehoord. Mijn moeder maakt alles bewust mee, maar kan niets doen, omdat niemand haar als gelijke ziet. Ik zie mijn moeder gewoon als mezelf, dat ik op haar (rol)stoel zou zitten en wat ik dan zou willen.

Leonoor, ik denk ook niet dat mijn moeder echt dement is, maar er is wel schade in haar hoofd door diverse kleine bloedinkjes en de druppel die de emmer deed overlopen bij haar was een verhuizing die mijn vader doordouwde, waar zij heel ongelukkig en nog gestresster van werd, 5 jaar geleden. Maar uiteindelijk heeft zij nooit NEE gezegd he!. En wij, de kinderen, hebben door dit alles ook niet echt een warm nest gehad... Mijn broers en ik kunnen deze kolen niet meer voor haar uit het vuur halen. Positieve noot: wij, broers en ik, zijn in deze toestand wel veel dichter naar elkaar toegegroeid in het communiceren hoe we onze jeugd hebben ervaren...we hebben daar met elkaar voor onszelf veel meer duidelijkheid op gekregen en meer begrip naar elkaar...want het was ieder voor zich, in ons gezin...en ook verdeel en heers, vanuit die relatie tussen mijn vader en mijn moeder, onbewust uiteraard, maar wel verdrietig.

Inderdaad herkenbaar van dat behandelen als een debiel, mijn moeder...als we alleen met haar zijn kan je prima gesprekken met haar hebben...maar zodra mijn vader in de buurt is dan is ze vele malen slechter...zelfs de thuiszorg denkt dat haar toestand veel erger is door zijn "goede zorg" voor haar. Wij denken zelfs dat ze beter af zou zijn in een tehuis, en dan waarschijnlijk op gaat knappen. Maar ja...dat is dan ook weer zo wat he :(En op een dementenafdeling, zoals jij omschrijft, dat is ook niet bevorderlijk. Nu gaat ze naar dagopvang, om mijn vader te ontlasten, en daar vindt ze het heel leuk. Wij denken vooral omdat ze dan weg is ook van mijn vader, maar het is daar ook gezellig...dat is niet hetzelfde als waar jouw moeder zit lees ik :(

Ik deel mijn verhaal even met je omdat ik zelf ook altijd veel heb aan die herkenning en dat het weer helpt duidelijkheid te krijgen in mijn eigen hoofd en buik, en daarmee meer rust en vrede met de situatie. Dank ook dus voor jouw delen!!! Nogmaals, heel veel sterkte!!! ♥ ♥

Heel mooi, dank je wel, veel herkenningspunten. Ik vind zelfs ook dat mijn moeder hier beter heeft dan thuis. Daar wist helemaal niemand ervan. Nu alleen al op Facebook weten mensen ervan.

Ik laat mijn moeder ook de berichten die ik deel op Facebook zien en lees het voor en ook jullie reacties. Ze wil dat heel graag horen.

Niemand, ook mijn broers en zussen en de verpleging, zien dat mijn vader zoveel bepaalt. Hij weet het te verbergen en is alleen naar mij toe openlijk negatief, omdat ik tegen hem in durf te gaan. Dat doet mijn moeder ook, maar iedereen zag dat als leuk in plaats van serieus nemen wat mijn moeder nu echt zei. Ik ben dat wel gaan doen, waardoor mijn leven helemaal is gaan veranderen. Mijn moeder serieus nemen voelde als mezelf serieus nemen. Ik beschrijf dat onder andere dat proces in mijn laatste document deel 2 ben ik nog mee bezig, deel 1 staat op onze website:

'De ziel terug in het leven'

De echte les in het leven is*: 'Alles is anders dan je denkt*'

http://www.contactmuziek.nl/De-ziel-terug-in-het-leven-1.pdf

Leonoor, dat mijn broers het niet zagen is bij mij ook jaren het geval geweest, eigenlijk mijn hele leven, tot nu toe...mijn oudste broer ziet het nu heel duidelijk ook, mijn jongste worstelt nog en is bang om het te zien...ik ga lezen....dank voor het opschrijven van dit alles !! ♥

Leonoor, mensen langzaam laten doodgaan door het toedienen van medicijnen dat mag wel. Maar als iemand er zelf voor kiest om met een bepaalde overtuiging te leven, dan gaat men kijken of er vervolgd kan worden. Alsof jullie geen verdriet genoeg hadden na het overlijden.

Dank je wel, ja aan verwerking zijn we niet toegekomen, pas een jaar later voor het eerst naar haar graf geweest. Nu het geseponeerd is, mogen we pas het sectierapport inzien. Daar wordt nu door de advocaten een vraag voor ingediend. Dat zal wel heftig zijn, maar dat willen we voor onszelf en voor mijn zus wel doen. Het is onvoorstelbaar wat een bruut geweld er op ons afkwam, van de politie en de pers. De rechercheur zei heel trots en intimiderend dat hij de leiding had over de zaak, het zou de zaak van Nederland worden.

Op ons verzoek is hij meer dan een jaar later bij ons thuis geweest, samen met een heel aardige wijkagente, omdat we de spanningen van het aangeklaagd blijven veel te groot vonden om te blijven dragen.

Er waren ook in een half jaar tijd drie keer ruiten ingeslagen, waarschijnlijk 'gewoon' vandalisme, de voordeurruit ingetrapt.

De 2e keer werden er drie bierflesjes tegen de ruiten gegooid, met enorm lawaai, als van een granaatinslag, één bierflesje was door het dubbel glas heen gekomen, lag in de kamer. Ik kon toen ik durfde te kijken, nog net een jonge man weg zien fietsen. De hele vooruit moest vernieuwd worden. De 3e keer bleef de ruit gelukkig heel.

Zelf initiatief nemen om duidelijkheid te krijgen heeft ons heel erg goed gedaan. De rechercheur zei dat ze met het onderzoek bezig waren. Marthe durfde te zeggen: 'Of niet". Toen zei hij ook: 'Ja, of niet'. We voelden ons weer een beetje mens worden, dat we zelf iets konden zeggen en doen. Ik las dat een zaak zelfs 20 jaar aangehouden kan worden. Dat vond ik zo lang en een veel te zware last, dat ik onze advocaten gevraagd heb of het mogelijk was om duidelijkheid te vragen aan het OM. Dat is nu gebeurd.

Op 17 oktober 2018 heeft het OM (Openbaar Ministerie) bekend gemaakt dat onze zaak geseponeerd is en niet tot verdere vervolging overgaan: https://www.om.nl/actueel/nieuwsberichten/@104315/vervolging-leden/

In de brief die wij kregen stond onterecht dat Jeannette dood ***achtergelaten*** was en ze overleden was door geen of te weinig eten. We hebben elke dag gegeten en allevier evenveel gegeten.

Wat erg dat dat allemaal zomaar opgeschreven kan worden. Het stond in alle kranten en op teletekst. Het OM heeft ons zelfs als zorgverleners aan proberen te klagen, maar kon geen registratie vinden. Eerst zijn we een woongroep, dan worden we een sekte genoemd en nu zou mijn zus met drie zorgverleners hebben gewoond. Ze weten niet meer waar ze mee bezig zijn.

.

Jeannette was emotioneel uitgeput, na een heel moeilijk leven, al jaren doodmoe en niet blij te krijgen. Ik ben haar in 2000 gaan helpen en drie jaar later meer mensen gaan helpen. In 2006 zijn we na een vakantie met ons vieren in mijn huis gaan wonen, een soort van begeleid wonen, waarin we ook elkaar helpen, steunen en inspireren.

De moeilijkheden met mijn vader drukte zwaar op mijn zus. Hij wilde geen contact en eigenlijk niets met ons te maken hebben. Een week voor haar overlijden heeft mijn zus hem nog gebeld, maar hij gooide de telefoon erop. Ze vond het heel erg dat mijn moeder in een verzorgingshuis was geplaatst en veel medicijnen slikte. 'Mam stop met het slikken van die bestrijdingsmiddelen' heeft ze heel vaak tegen mijn moeder gezegd.

We waren met ons vieren bij mijn moeder een jaar lang 7 dagen in de week 8 uur per dag. We reisden met een gehuurde elektrische auto naar Den Haag. Na twee maanden is mijn zus overleden, ze was het liefs bij mijn moeder. Ze heeft met haar moeder op een nieuwe manier contact kunnen maken, ze waren heel erg blij met elkaar. De cirkel leek zo rond, haar geboren worden en sterven kwam bij elkaar.

Die laatste avond dat we thuis kwamen zei Jeannette dat ze heel moe was en eindelijk kon toegeven aan haar vermoeidheid en is ze op de bank gaan liggen. Op een gegeven moment voelde ik dat ik naast haar wilde liggen en hebben we haar luchtbed neergelegd en ben ik op mijn luchtbed naast haar gaan liggen. Ze was een beetje onrustig. Toen ik haar handen vasthield werd ze meteen rustig en is ze langzaam weggegleden en overleden. Het was een heel rustige sfeer en ik was verbaasd dat ik helemaal niet bang was. Maar dat duurde niet lang, twee uur later brak de hel los en diezelfde avond zaten we alledrie apart in een politiecel, verdacht van dood door nalatigheid.

De politie heeft na het overlijden van mijn zus ook de familie van Erik gebeld en mensen in onze buurt ondervraagd die muziekles hadden gehad. Niemand wordt aangeklaagd omdat mijn broer een jaar eerder plotseling is overleden, ik denk door dezelfde spanningen.

Ondertussen wordt mijn moeder vergiftigd en is niemand bezorgd over de enorme hoeveelheid pillen die ze slikt en geslikt heeft. Mijn moeder zegt elke dag: *Ik kan niet meer*, maar is geen reden om iets van twijfel toe te laten over de gevolgen van 25 jaar medicijngebruik.

Bovenop de 15 medicijnen per dag krijgt ze nu ook nog een afschuwelijke morfinepleister. Ze kan alleen nog maar bijkomen, is nauwelijks in staat om nog iets te zeggen. We halen haar uit de rolstoel, zodat ze kan zitten of half liggen en slapen in haar stoel, en brengen haar naar bed. Heel erg haar weer alleen achterlaten, dat blijft heel onmenselijk.

We kregen vragen van journalisten over hoe het afgelopen jaar voor ons was geweest. Ik heb het één en ander opgeschreven:

Natuurlijk zijn we opgelucht, gelukkig is er nog een grens aan het denken te weten waarom, waaraan iemand overlijdt. Maar ook geschokt dat we met zoveel geweld zijn opgepakt, computers in beslag zijn genomen, de voordeur afgeplakt met politie tape en nieuwe sloten.

Het lichaam van mijn zus is meegenomen voor sectie. Kan dat binnen een paar uur nadat iemand is overleden, is er nog ruimte en respect voor een stervensproces? We weten niet eens of mijn zus nog iets heeft gevoeld en ook hoe dat is voor degene(n) die een sectie (moeten) verrichten. Wie praat hier over, was ze wel helemaal overleden, is er een stervensproces, waar is Jeannette nu, wat is leven, wat is dood, wie weet dat nu echt, niemand toch? Het verschil tussen leven en dood blijkt flinterdun, zo heb ik gevoeld.

Dat mijn zus zou zijn overleden aan ondervoeding is voor mij een stap te ver. We hebben allevier hetzelfde gegeten en gedronken. Maar mijn zus was niet gelukkig (te krijgen), maar wel heel blij dat ze niet meer alleen woonde, ze zou het alleen niet gered hebben, heeft ze heel vaak gezegd.

20 politieagenten staan voor onze deur, de buurt komt kijken. We worden in een cel gezet, en er is een nacht bewaking in onze straat, alsof we de zwaarste misdadigers zijn. Wij waren er eerlijk gezegd niet op voorbereid dat mijn zus zou overlijden, ze was wel heel verzwakt, maar ze was al jaren zwak. Een arts was in 2000 al geschrokken van haar zwakke pols

Nadat we vrij waren gelaten hebben we niemand te woord gestaan, alle journalisten geweerd. Ik heb tegen één van hen gezegd dat iedereen ervan mag denken wat hij of zij wil, maar dat dit niet ons verhaal is en we nu verder gaan met de voorbereiding van de begrafenis. Het is een wonder dat na alle hectiek, twee dagen en een nacht in een politiecel en in alle kranten te hebben gestaan, we nog de moed hebben gehad om het lichaam van mijn zus uit het mortuarium op te halen en thuis op te baren. Met hulp van twee heel aardige en behulpzame begrafenisonderneemsters werd het een mooie natuurlijke begrafenis, zijn we heel dankbaar voor.

We schrikken nu nog van elke politieagent of de deurbel. Mijn zus was in mijn handen overleden. Er waren veel spanningen rond de verzorging van mijn moeder, die in mijn/onze ogen onterecht dement verklaard, twee maanden voor het overlijden van mijn zus, in een verzorgingshuis was geplaatst, omdat mijn vader de zorg niet meer aankom, Heel begrijpelijk, maar hij wilde geen hulp van ons aanvaarden, terwijl mijn moeder juist zo blij was en is met ons.

bloemen op de begrafenis van mijn zus

Mijn vader wil(de) geen contact met mij, omdat ik me zorgen maakte en waarschuwde voor de gevolgen van de 100 pillen per week die mijn moeder inmiddels na 25 jaar medicijngebruik slikte, onbegrijpelijk, alsof dat zonder gevolgen zou zijn. Mijn vader had mij verboden te praten over de medicijnen, voor mij is de dat de grootste oorzaak van alle problemen. Eenmaal een medicijn kom je er nooit meer vanaf, geen genezing, maar onderdrukking. We worden afhankelijk (verslaafd, slaaf) gemaakt van drugs (het Engelse woord voor medicijnen).

De macht van de farmaceutische industrie is enorm en maakt meer kapot dan je lief is en is met geld en niet met liefde bezig. Medicijnen zijn geen geneesmiddelen er is nog nooit iemand genezen door medicijnen die alleen maar cellen kunnen afbreken, net als de chemo die kanker kan vernietigen, maar ook het hele lichaam. Dan kan het lichaam als het goed gaat net weer herstellen, met kans dat als je niets verandert, de kanker weer terugkomt.

We kunnen genezen door het zelfgenezend vermogen van het lichaam, zoals een wond, waar de korst uiteindelijk van afvalt. Natuurlijke middelen, kruiden en gezonde voeding kunnen helpen. Rust, praten en mediteren kan daar ook veel in doen.

Het is een heftige periode geweest. Maar ook al vóór het overlijden van mijn zus hebben we veel meegemaakt. Wij waren met 5 kinderen en hadden nauwelijks contact met elkaar. Mijn broer is een jaar eerder plotseling overleden, hartstilstand. Mijn moeder is twee maanden voor het overlijden van mijn zus Jeannette in een verzorgingshuis geplaatst en slikt elke dag 15 medicijnen, meer dan 100 per week. Mijn zus kon daar helemaal niet tegen en was ook kwaad op mijn vader dat hij dat toeliet en zelfs medicijnen stimuleerde, geen kritische vraag daarover toeliet of zelf stelde. Mijn moeder wil dit niet, maar niemand vraagt iets aan haar, alles gebeurt buiten haar om. Mijn moeder is nog heel helder, het is een wonder dat zij nog leeft ondanks alle medicijnen die zij dagelijks slikt. Maar in tegenstelling tot mijn zus, is mijn moeder heel duidelijk dat zij wil leven.

De gevolgen van de negatieve publiciteit gaan zover dat mijn broer mijn aanvraag voor mentorschap van mijn moeder misbruikt heeft om mij door zijn advocaat zwart te laten maken met roddels van een oud vioolleerling. Zij was blij dat ze mij had gevonden, maar is me lastig gaan vallen op Facebook, omdat ik chemo afschuwelijk vind en dat haar en niemand gun.

Mijn broer kent haar helemaal niet en laat zijn advocaat schrijven dat ik mijn moeder geen medicijnen en geen eten zal geven en ze daardoor zal overlijden en mijn jongere zus schreef ook dat je door het overlijden van mij zus wel zou begrijpen dat mijn moeder bij mij niet in goed handen is. Mijn vader zorgt goed voor mijn moeder vinden zij, terwijl mijn moeder in een verzorgingshuis is geplaatst omdat mijn vader de zorg niet aankon, daar is niets over gezegd, alleen maar valse beschuldigingen en leugens.

In alle pagina's vol bezwaren en onwaarheden staat geen woord over mijn moeder, wat zij zou willen. Alles gebeurt buiten haar om. Dement verklaard heeft ze geen stem meer, bestaat ze niet. Mijn vader zegt gewoon dat ze goed verzorgd wordt. Wat mijn moeder vindt? Niemand durft mijn moeder iets te vragen. Iedereen weet dat mijn moeder niet gelukkig is, maar niet voor haarzelf op kan komen. Zo kan alles buiten haar om gebeuren. Het begint in je eigen familie en dan zijn er genoeg mensen die mee willen doen met modder gooien.

Ook de families van Marthe en Erik, hebben ons zwart gemaakt. We hebben het heel zwaar gehad en ik werd voor van alles uitgemaakt, te verschrikkelijk voor woorden. Het blijkt veel angst en kwaadheid op te roepen als vier mensen *(4 mensjes!* zei ik vaak) samenwonen en samen (willen) werken en open zijn over problemen en moeilijkheden, die ook het gevolg zijn van een maatschappij gericht op presteren en consumeren.

Wij hadden zeker de eerste jaren onze handen vol om ons staande te houden met elkaar en met alle spanningen om te gaan van vastgelopen levens en het niet kunnen en durven praten van Erik en Jeannette. We hebben hard moeten werken om met de kritiek van buiten goed om te gaan, wel serieus nemen, maar ons niet te laten weerhouden om het proces waar we mee bezig waren te laten verstoren.

Voor mij was dat elke keer weer een enorm besef we blijkbaar in zo'n individualistische maatschappij leven dat praten over moeilijkheden, ervaringen delen en openheid heel veel angst en kwaadheid oproept.

Ik had verschil van inzicht met mijn vader (88 jaar) over het medicijngebruik van mijn moeder (86 jaar), die al 25 jaar inmiddels meer dan 100 pillen per week slikte. Ze is daardoor dement verklaard, zo zie ik het. Dementie en suikerziekte staan als bijwerking van statines een cholesterol verlagend medicijnen, dat mijn moeder 25 jaar heeft geslikt en nu gelukkig door veel ruzie te maken al 2 jaar gestopt is.

Statines komen steeds meer in opspraak vanwege de verwoestende werking. Eiwitten worden afgebroken, met als gevolg spierafbraak, mijn moeder gilde van de pijn in haar knieën als ze uit te stoel ging opstaan.

Mijn moeder heeft zo zie ik het van zichzelf een heel goed geheugen, maar door de medicijnen zijn haar hersenen aangetast. Ik was me daar van bewust en ben mijn moeder gaan helpen en contact gaan en blijven maken om haar niet dement te laten worden, zoals je praat met iemand die in coma is en later blijkt dat diegene alles heeft gehoord, dus alles heeft zin.

Mijn zus is daar toen we met elkaar gingen wonen en werken, heel nauw bij betrokken geraakt en was blij dat ik in staat was zo'n mooi contact op te bouwen. Ik blijk nadat ik 30 jaar geleden ben begonnen om anders naar mezelf en naar mijn moeder te gaan kijken een hele lieve moeder te hebben.

In ons gezin werd mijn moeder niet goed behandeld door haar man en haar 5 kinderen. We mochten van mijn vader mijn moeder uitlachen om haar brandnetels, praten over eerlijk hout. Ze had een hekel aan alle plastic verpakkingen, belde de gemeente als plantjes in de straat werden weggespoten. 'Onkruid bestaat niet' zei mijn moeder altijd al, 'wild kruid', is een betere naam. Mijn moeder gaf handwerkles op school, is in Den Haag 20 jaar actief geweest in de Schilderswijk, heeft de wijkkrant opgezet. Mijn moeder houdt van bloemen, die ik drie keer in de week pluk onderweg, als ik samen met mijn huisgenote Marthe naar haar toe ga.

Dank je wel voor je stukje Leonoor..... dit stukje maakte mij wakker ; Dementie en suikerziekte staan als bijwerking van statines een cholesterol verlagend medicijnen, dat mijn moeder 25 jaar heeft geslikt en nu gelukkig door veel ruzie te maken al 2 jaar gestopt is. Statines komen steeds meer in opspraak vanwege de verwoestende werking. Eiwitten worden afgebroken, met als gevolg spierafbraak, mijn moeder gilde van de .... ik echt anti medicijn, maar ook mijn moeder slikt een hoop rommel.... zij is het laatste jaar veel afgevallen.... er speelt meer , maar de bijwerking van die medicatie (slikt zij ook) doet bij mij een bel rinkelen..... over een aantal weken afspraak met de geriator.... daar eens over hebben.... en trouwens..... SUPER FIJN dat jullie onschuldig zijn verklaard...ik zag het op het nieuws.... en dat gaf mijn hart een sprongetje.... heel fijn voor jullie.

Dank je wel! <3 En hopen dat je inderdaad iets kan betekenen voor je moeder. En ja er is altijd veel meer, diepere lagen, haar hele leven met alle ervaringen, pijn, niet (kunnen) praten, zoals wij allemaal. Heel belangrijk dat er aandacht komt voor de mens en de medicijnen niet alles laten verwoesten en er niets op zielsniveau geheeld kan worden.

Wat een verhaal Leonoor. Ik ben in ieder geval blij dat jullie niet verder vervolgt worden. Wat betreft je moeder is veel wel herkenbaar. Ook mijn moeder heeft ruim 40 jaar lang aan zo'n 20 pillen per dag gezeten, tot dat mijn zoontje ziek werd en ik me begon in te lezen. Ook mijn moeder heeft al dementie testen moeten ondergaan en is al heel vaak opgenomen geweest ed. Doordat ze nu heel wat pillen heeft weggegooid, en haar voeding heeft aangepast en daarnaast hypnotherapie doet, is ze nu veel helderder en gaat het eigenlijk beter dan ooit tevoren.
Medicatie maakt alles kapot, dus ik ben het volledig met je eens. Iedere keer als ik de foto's van je moeder zie, breekt mijn hart. Maar begrijp ik goed dat je vader de volledige verantwoordelijk voor haar heeft? Waarom kan ze niet bij jullie wonen?

Dank je wel, Corine. Wat een afschuwelijk en heel herkenbaar verhaal en wat fijn dat er met je moeder een positieve wending is gekomen!!!! ja mijn vader vindt dat mijn moeder goed verzorgd wordt en vindt alle medicijnen helemaal goed. Hij komt 6 dagen in de week en luncht samen met mijn moeder en wandelen dan met de rolstoel. Hij wil niet dat ze daar weggaat en al helemaal niet dat ze bij ons zou komen wonen.

Maar mijn vader gunt haar geen ruimte om eens iets uit te proberen, niet minder medicijnen en niet eens bij ons een dag of weekend zijn. Hij is bang dat mijn moeder dat fijn vindt en hij haar kwijt is. Maar praten over oplossingen en verbeteringen wil hij niet. Maar het moet toch om mijn moeder gaan en niet om hem. Mijn moeder wil naar huis en stoppen met de medicijnen, ze is helemaal niet gelukkig. Wij zouden heel graag voor haar zorgen, mijn moeder wil zo mee.

Maandag 22 oktober zijn Marthe en ik bij een advocaat geweest voor het hoger beroep van mentorschap. Ik heb gezegd dat het er mij niet om gaat dat ik mentor word, maar dat mijn moeder gehoord wordt. In alle pagina's van de bezwaren van de advocaten van mijn vader en broer staat geen één woord van mijn moeder!! We gaan proberen naar voren te brengen hoe zij in het leven staat en heeft gestaan en haar stem eindelijk gehoord zal worden

Een foto van mij en mijn moeder op 23 oktober 2018, door Marthe gemaakt, na een heel bijzonder en inspirerend gesprek.

Mijn moeder zegt dat het eigenlijk niet mag dat je mensen dement verklaart en uitschakelt door te zeggen dat ze minder zijn.

We hebben het gevoel dat het zo'n mooi gesprek werd door het gesprek met de advocaat, de dag ervoor. Ik heb heel veel verteld over wat min moeder allemaal meemaakt in het verzorgingshuis en ze daar niet gelukkig is.. We denken dat dat haar ook bereikt heeft en ze zich begrepen, gezien en gehoord voelt. We zijn veel meer verbonden dan we vaak beseffen. Plaats, tijd en ruimte is niet van belang, alleen liefde is wat ons verbindt.

bloemen voor mijn moeder

liefs Leonoor

www.contactmuziek.nl